

POSTANOWIENIE

29 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Roman Trzaskowski

na posiedzeniu niejawnym 29 sierpnia 2023 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa O.K.
przeciwko "Zespołowi Opieki Zdrowotnej" w K. i Zakładowi Ubezpieczeń spółce
akcyjnej w W.
o zapłatę i rentę,
na skutek skargi kasacyjnej "Zespołu Opieki Zdrowotnej" w K.
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z 30 listopada 2021 r., I ACa 1190/21,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powódki, z tytułu kosztów postępowania kasacyjnego, kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł z odsetkami wynikającymi z art. 98 § 1¹ k.p.c. za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia orzeczenia zobowiązanemu do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 30 listopada 2021 r. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, w następstwie apelacji pozwanego Zespołu Opieki Zdrowotnej w K., zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy z 5 lipca 2021 r. w punkcie I o tyle tylko, że oddalił powództwo przeciwko temu pozwanemu w zakresie odsetek ustawowych liczonych od kwoty 1.050.000 zł od 5 marca 2019 r. do 6 czerwca 2019 r. (punkt 1), oddalił apelację w pozostałym zakresie (punkt 2) i orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego (punkt 3).

W skardze kasacyjnej, w uzasadnieniu wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, pozwany wskazał przyczynę kasacyjną określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Z art. 398¹ § 1 k.p.c. wynika, że skarga kasacyjna przysługuje co do zasady od prawomocnych orzeczeń sądów drugiej instancji, a więc orzeczeń wieńczących dwuinstancyjne postępowanie sądowe, w którym sądy obu instancji dysponują pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. Jednakże zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania tylko wtedy, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W zamyśle ustawodawcy skarga kasacyjna stanowi zatem nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, w szczególności przez zapewnienie jednolitej wykładni i stosowania prawa. Wyłącznie podstawą oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania są wskazane w niej przyczyny kasacyjne wraz z uzasadnieniem (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., jeżeli zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 sierpnia 2016 r., II CSK 94/16, niepubl.) i w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 15 października 2015 r., III CSK 198/15, niepubl.; z 13 kwietnia 2016 r., V CSK

622/15, niepubl.; z 2 czerwca 2016 r., III CSK 113/16, niepubl.; z 27 października 2016 r., III CSK 217/16, niepubl.; z 29 września 2017 r., V CSK 162/17, niepubl.; z 7 marca 2018 r., I CSK 664/17, niepubl.; z 18 kwietnia 2018 r., II CSK 726/17, niepubl.; z 5 października 2018 r., V CSK 168/18, niepubl.).

Skarżący nie wykazał, by zaskarżony wyrok był dotknięty tego rodzaju nieprawidłowościami. Z motywów zaskarżonego orzeczenia wynika, że przy ustalaniu w sprawie kwoty odpowiedniego zadośćuczynienia uwzględnione zostały wszystkie relewantne dla tej oceny czynniki, w tym dotyczące stopnia natężenia doznanej krzywdy, rodzaju, charakteru, długotrwałości cierpień fizycznych, ich intensywności, nieodwracalności ujemnych skutków zdrowotnych, stopnia i trwałości doznanego kalectwa i związanej z nim utraty perspektyw na przyszłość. [...].

Zakwestionowanie przez Sąd Najwyższy kwoty przyznanej z tytułu zadośćuczynienia za krzywdę mogłoby nastąpić tylko w razie rażącego odstąpienia przez sąd drugiej instancji od ukształtowanej praktyki sądowej albo pominięcia istotnych kryteriów ustalania wysokości zadośćuczynienia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 27 lutego 2018 r., I CSK 634/17, niepubl.), tudzież nieuwzględnienia wszystkich aspektów sprawy, ze skutkiem w postaci rażąco niewspółmiernego określenia jego wysokości (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego z 9 lipca 1970 r., III PRN 39/70, OSNCP 1971, Nr 3, poz. 53 i z 9 września 1999 r., II CKN 477/99, niepubl.; postanowienia Sądu Najwyższego z 25 sierpnia 2011 r., I CSK 54/11, niepubl. oraz z 27 marca 2018 r., V CSK 515/17, niepubl.). Pozwany nie wykazał zaistnienia tego rodzaju przesłanek, a w szczególności nie wskazał, jakie istotne kryteria ustalania wysokości zadośćuczynienia (co do nich zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z 18 lipca 2014 r., IV CSK 631/13, niepubl.) albo istotne aspekty sprawy zostały pominięte ani nie dowiódł, że wysokość ta została określona z rażącym naruszeniem praktyki sądowej. Wskazanie przez Sąd Okręgowy, że rodzice małoletniej pokrzywdzonej mogą czy też powinni z przyznanej kwoty pokryć również wydatki związane z poprawą warunków bytowych i zdrowotnych powódki nie jest równoznaczne w okolicznościach faktycznych sprawy z oczywistym naruszeniem art. 445 § 1 k.c. w zakresie oceny dotyczącej ustalania „odpowiedniej” kwoty zadośćuczynienia.

Skarżący nie wykazał również oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w zakresie zarzutu naruszenia art. 362 k.c. Za przyczynienie do powstania szkody może być uznane tylko takie zachowanie poszkodowanego, które w ramach normalnego związku przyczynowego stanowi współprzyczynę powstania szkody, tymczasem Sąd Apelacyjny - w wiążącym Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym stanie faktycznym sprawy (art. 398³ § 3 i 398¹³ § 2 k.p.c.) - ustalił, że personel medyczny strony pozwanej zaniechał przeprowadzenia z opiekunami małoletniej prawidłowego wywiadu lekarskiego i nie zapytał o przebyte przez nią urazy, w wyniku tego uchybienia nie wprowadzono właściwej diagnostyki, nie wykonano badań USG jamy brzusznej i RTG klatki piersiowej. Argumentacja skarżącego, że orzekające w sprawie sądy nie ustaliły precyzyjnie, kto jest faktycznie odpowiedzialny za szkodę wywołaną u powódki, nie ustalono bowiem, w jakim zakresie za szkodę odpowiedzialni są jej przedstawiciele ustawowi (pomimo sugestii w tym zakresie ze strony biegłych) wobec niepoinformowania o istotnych faktach dotyczących upadku i doznanego przez córkę urazu, w jakim zakresie odpowiedzialność ponosi lekarz E.S. lub/i lekarz D.Z. czy też lekarze karetki pogotowia, którzy przewozili powódkę do szpitala wyższej referencyjności, nie przystaje do ujawnionych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku motywów rozstrzygnięcia, z których wynika, że ustalając odpowiedzialność pozwanego za doznaną przez powódkę szkodę, Sądy wykluczyły przyczynienie opiekunów małoletniej do jej powstania, przedmiotem zaś rozpoznania w sprawie była kwestia odpowiedzialności pozwanego, a nie zasadności przysługujących mu ewentualnie roszczeń regresowych, zwłaszcza względem osób, którym powierzył wykonywanie czynności.

Ponadto zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego samo ustalenie przyczynienia się poszkodowanego nie nakłada na sąd obowiązku zmniejszenia odszkodowania ani nie przesądza stopnia tego zmniejszenia (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego z 29 października 2008 r., IV CSK 228/08, OSNC-ZD 2009, nr C, poz. 66 i z 19 listopada 2009 r., IV CSK 241/09, niepubl.). W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażono również stanowisko, że osoba zobowiązana według przepisów o czynach niedozwolonych do naprawienia szkody poniesionej przez małoletnie dziecko nie może żądać zmniejszenia swego

obowiązku odszkodowawczego wobec tego dziecka na tej podstawie, że szkoda pozostaje w związku przyczynowym również z zawinieniem rodziców poszkodowanego. W takim wypadku zawinienie rodziców nie ma wpływu na zakres obowiązku odszkodowawczego osoby trzeciej w stosunku do małoletniego, może natomiast uzasadniać ich odpowiedzialność odszkodowawczą wobec małoletniego (zob. np. wyroki z 16 marca 1983 r. w sprawie I CR 33/83, OSNCP 1983, Nr 12, poz. 196; z 5 listopada 2008 r., I CSK 139/08, niepubl.; z 24 stycznia 2017 r., V CSK 163/16, niepubl., z 21 marca 2018 r., V CSK 355/17, niepubl.).

Z tych względów nie można przyjąć, że dokonana przez Sąd drugiej instancji ocena braku podstaw do obniżenia odszkodowania z powodu przyczynienia rodziców małoletniej stanowi oczywiste naruszenie art. 362 k.c.

O oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie przekonuje również argumentacja wniosku dotycząca dowolnego ustalenia renty z tytułu zwiększonych potrzeb, tj. jej określenia bez wskazania, które koszty Sądy uznały za uzasadnione i z jakich powodów, oraz bez ustalenia, w jakim dokładnie zakresie wzrosły potrzeby małoletniej powódki. Z poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych wprost wynika, że miesięczny koszt zwiększonych potrzeb powódki w związku z zaistniałym rozstrojem zdrowia ustalony został na kwotę około 14.436 zł i składają się na niego koszty [...]. W tym świetle i w świetle poczynionych w sprawie ustaleń dotyczących stanu zdrowia powódki, uwzględnienie żądania do kwoty wskazanej w pozwie (14.283 zł), a stanowiącej różnicę między wskazanymi kosztami a pobieranym przez powódkę zasiłkiem pielęgnacyjnym w wysokości 153 zł nie uzasadnia wniosku, że wyrok jest oczywiście nieprawidłowy w rozumieniu 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił, jak w sentencji.

(K.L.)

[ł.n]

